

»Le spočij se, ljubo dete! Dokler se ne spočiješ, vaju ne pustim dalje.«

Otrok pa je le malo časa spal. Že se je predramil in klical svojo mater, ki ga je vzela v naročje, se graščaku zahvalila in hotela oditi.

Pri vratih pa se je ustavila in se okrenila:

»Vem, kaj vas teži! Bodite pomirjeni, čas reitve se bliža! Ko pride nocoj k vam hčerka, naj leže v posteljo, v kateri je počival moj otroček, in naj ostane v nji do jutra!«

Graščak se ji je hotel zahvaliti, skočil je za njo k vratom, pa je ni bilo nikjer. Zginila je.

Ko je prišla tisti večer Mreta k svojemu očetu, je bila silno trudna in zaspana, da se ji niti jesti ni ljubilo.

»Takoj moraš v posteljo, da se spočiješ!« ji je ukazal oče in jo odvedel v njeno sobo.

Mreta je legla. Nenadoma je začutila po vsem telesu strašno bolečino, da bi najrajši zakričala. Premagala se je in obležala mirno in tiho. Kmalu ji je boleost ponehala in zaspala je.

Ko se je zjutraj prebudila, je stalo sonce že visoko na nebu. Boječ se je ozrla po sebi. Sama ni vedela, kdaj je dvignila roko in jo začutila ter se vsa stresla od razburjenja. Dvignila je odejo in videla, da je ostala mlada in lepa, kakor je bila nekdaj.

Vstala je in se oblekla.

Tedaj je potrkal graščak, ki vso noč ni mogel spati. Odprla je vrata in že sta si ležala v objemu.

Odslej sta bila Mreta in njen oče najsrečnejša človeka. Oba sta delila ljudem dobrote in sta ostala usmiljena in dobrodušna do smrti.

Adolf Šinkovec:

Mati.

Mati mi tiho šepče:

Sin, ne bom Ti pravila, kaj sem Ti,

spoznaj me, v mojo dušo se ozri,

v dom moje bolesti in žrtovanja,

in vedel boš, da želim Ti sreče.

Glad sem trpela, od žeje medlela,

a v bližino in v daljino

je moja ljubezen do Tebe gorela.